

Noor 92 Publications
og
Islamsk Litteraturforening

40 beretninger om å ihukomme Gud

Abo Mahi Yasir Hussain

© Noor 92 Publications 2024

© Islamsk Litteraturforening 2024

40 beretninger om å ihukomme Gud

ISBN 978-82-93517-28-3

Oslo, 2024

Det må ikke kopieres fra dette manuset i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ

Innhold

Innledning	7
Definisjon av ordet zikr (ذِكْر)	7
Zikr i Koranen	9
Kraften av å bekjenne troen på én Gud	19
Å ihukomme Gud etter tidebønnen	21
Gud nevner den som nevner Ham	21
De som kommer Gud i hu, overgår alle	22
De beste ordene å komme Gud i hu med	23
Guds fullkomne navn	23
Den som ikke ihukommer Gud	24
Gud er med den som kommer Ham i hu	24
Den som alene ihukommer Gud og gråter	24
Den samlingen der man ikke ihukommer Gud eller profeten Moḥammad ﷺ	26
Å nevne Gud når man setter seg eller legger seg et sted	27
Profeten Moḥammad ﷺ pleide å ihukomme Gud til enhver tid	28

Guds ihukommelse holder djevlene unna ens bolig	28
Å ihukomme Gud er en elskverdig handling	29
Overlegenheten av å delta i samlinger der Gud ihukommes	29
Å alltid ha Guds navn på tungen	33
Det som frelser mest fra Guds pine	33
Indre fred stiger ned over de som ihukommer Gud	34
Overlegenheten av å høre på fredagsprekenen	35
På dommens dag vil de som ihukommer Gud, få sitte til høyre for Gud	36
Den som kommer Gud i hu og ikke glemmer, er den mest gudfryktige	37
Det er foretrukket å ihukomme Gud i en tilstand av renhet	39
Moskeene er for at man skal ihukomme Gud der	39
Hvis man oppriktig ihukommer Gud, sletter det ens synder	40
De som får folk til å komme i hu Gud, er de beste	41
Profeten Moḥammad ﷺ ba til Gud om å få være den som kommer Ham i hu	41
Jordelivets verdi uten Guds ihukommelse og kunnskap	42
Å være den som ihukommer Gud i den siste delen av natten	43

Den mest overlegne rikdommen	45
Den mest overlegne troen	45
Guds ihukommelse holder Satan unna hjertet	46
Guds ihukommelse og gode handlinger løsner Satans onde knuter	47
Timens katastrofe vil ikke ramme de troende som ihukommer Gud	47
Litteraturliste	49

Innledning

I denne innledningen vil leserne få innblikk i hva *ẓikr* (ihukommelse) er, og hvilken status den har.

Definisjon av ordet *ẓikr* (ذکر)

Ẓikr er å bevare noe i minnet for å nevne det. *Ẓikr* er også noe som blir sagt/nevnt med tungen. Ordet er antonym til å glemme. Det er noe man nevner med tungen og opplyser andre om det. Fra samme roten (ذ ك ر) stammer *istiẓkār* (استذكّار), som betyr memorering. Det innebærer også betydningen å berømme og lovprise. Slik forherligelse kan omfatte både godheten og ondskapen til den som blir forherliget. *Ẓikr* betyr også tidebønnen, koranresitering, å lovsynge Guds hellighet, skuddbønn, takknemlighet, lydighet.^I

Al-Iṣfahānī utdypet at noen ganger menes det en fysisk form, og ved det kan en person bevare det han besitter av forståelse om den fysiske formen. Mens andre ganger er det å bringe noe i hjertet og ha det værende der.^{II}

Ẓikr relatert til Gud betyr å lovsynge Herrens hellighet og lovprise Ham rikelig. I tillegg betyr det: å komme noe eller noen i hu i hjertet, nevne noen, forstå noe på en ordentlig og grundig måte, beskytte noens rettighet. Ordet betyr også berømmelse blant folk, ros og pris, høylytt æret, høy anseelse, tidebønnen og skuddbønn. Relatert til utsagn betyr det et høylytt og riktig utsagn, relatert til regn betyr det regn som har store dråper.

^I Moḥammad ibn Mokarram ibn Manẓūr al-Ifrīqī, *Lisān al-‘Arab* (Beirut: Dār Ṣādir, 1993), 4:308–310.

^{II} Al-Hosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī ḡharīb al-Qor’ān* (Beirut: Dār al-Qalam, 1991), 336.

Relatert til den døde betyr det at ens navn forblir på folks tunge.¹

Ifølge islamsk terminologi betyr *ẓikr* det å bli kvitt forsømmelse og glemsel.¹¹ Det vil si å rense sitt indre for all form for forsømmelse av Herrens bud og kjærlighet til Ham. Denne renselsen fører til at glemselens slør løftes og hjertet åpner seg ved å komme Gud i hu.

Sett i lys av disse betydningene av ordet, forstår vi at *ẓikr* er noe som kommer fra hjertet, og så fuktes tungen med navnet til den vi nevner, og den vi nevner, er innprentet i hjertets og hjernens minne. *Ẓikr* er *tafakkor* (تفكر), det vil si at *ẓikr* ikke er fullkomment før man funderer dypt over det man nevner. Å si en ting med tungen, men ikke la det synke inn i hjertets dypeste bunn, er ikke *ẓikr*, derimot er *ẓikr* å la ordene synke dypt inn i hjertet og bli henrevet av det man nevner med tungen. Den man priser og roser, setter man høyt, og denne nevnelser kan være i mild form, og noen ganger kan det være at den forelskede roper ut sin elskedes navn og avslører sin kjærlighet for alle, lik kraftige regndråper som det er umulig å ikke legge merke til. Sann *ẓikr* er den *ẓikr* som blir gjort ifølge en vane og regelmessig, den *ẓikr* som hjertet banker for og tungen lengter etter å nevne. Men det er intet krav at *ẓikr* gjøres høylytt eller stillesittende, *ẓikr* kan gjøres i tankene, i følelsene og også med tungen.

Ẓikr er ikke bare en tanke, meditering eller ord som gjentas av en troendes tunge, faktisk er *ẓikr* alt det ovennevnte som blir uttrykt gjennom den troendes handlinger. *Ẓikr* er å nevne og tenke på Gud og å la ens

¹ Louis Ma'īf, *Al-Monjid* (Lahore: Khazīnah 'ilm o adab, 1996), 263.

¹¹ Mohammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim al-Jauziyyah, *Madārīj as-Sālikīn*, 2. utg. (Beirut: Dār al-Kitāb al-‘Arabī, 1996), 2:405.

indre og ytre gjenspeile Guds godhet, som man kommer i hu og nevner.

Ẓikr er en bro som knytter Skaperen sammen med tjeneren. Ved å utføre *ẓikr* kommer en tjener nær sin Herre. *Ẓikr* sprer vennskap og nærhet til Gud, og den som neglisjerer *ẓikr*, går glipp av denne herligheten. *Ẓikr* er hjertets styrke, og når en person forsømmer og forlater den, blir den kroppen som en grav – en kropp uten liv. *Ẓikr* er som den troendes våpen, med den kjemper han mot sitt indre jeg og egoisme, den er hans vann som han slukker syndens ild med. *Ẓikr* er den troendes medisin, som helbereder ham når han er syk og svak. Den løfter ham og gir ham styrke. *Ẓikr* fyller ham med håp og optimisme. *Ẓikr* styrker forholdet til Herren og løfter slør for kunnskap som ellers er umulig å oppnå.

Gud har gitt tjenerne en stor gave i *ẓikr*, for *ẓikr* renses tilbederen og fører ham Herren nær. Han har vist Sine tjenere en stor nåde ved å tildele dem *ẓikr*, for det er ved den Han tilgir tjenerne når de har trådt feil. Den som gjør *ẓikr*, vokser åndelig, for *ẓikr* er åndens føde. Kroppen er avhengig av mat og drikke, og sjelen er avhengig av *ẓikr*. Uten *ẓikr* blir sjelen svak.

Vår tro legger stor vekt på å elske Gud og Hans elskede sendebud, Moḥammad ﷺ. De troende bygger sitt forhold til dem begge ved å gjøre *ẓikr*.

***Ẓikr* i Koranen**

Det er sekstini vers i Koranen som direkte omtaler *ẓikr*. Vi ser på noen av dem for å forstå *ẓikr*s viktighet og rolle.

Gud sier i Koranen: «Kom Meg i hu, og Jeg skal komme dere i hu. Vær Meg takknemlige og vis aldri utakknemlighet.»^I

Ar-Rāzī belyste at Gud pålegger tjenerne to ting i dette verset: (1) *zikr* og (2) takknemlighet:

1. *Žikr* kan være med tungen, hjertet og med andre kroppsdelar.

Tungens *zikr* er å lovprise, lovsynge Herrens hellighet, forherlige Ham og resitere skriften Hans.

Hjertets *zikr* er å fordype seg i tegn som beviser Herrens eksistens og Hans egenskaper. Det er også å fordype seg i det Han pålegger tjenerne og forbyr dem. Hvis en person innser og begriper disse pliktene og advarslene, blir det lettere for den personen å gi opp synd og handle rett. En tredje form for hjertets *zikr* blir forklart som grundig fundering over Herrens skaperverks hemmeligheter, for disse hemmelighetene knytter tjeneren til den åndelige verdenen – et bånd som er endeløst.

Kroppsdelenes *zikr* er at de anstrenger seg alt de kan for å gjøre som Herren pålegger, og gjør alt for å holde seg unna det Han forbyr.^{II}

2. Takknemlighet er erkjennelse av godhet som blir vist en person. Det vil si at tjeneren oppfatter Herrens gaver og viser takknemlighet gjennom ord. Tjenerens takknemlighet er å si det med

^I Koranen, 2:152.

^{II} Moḥammad ibn ‘Omar ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-Kabīr*, 3. utg. (Beirut: Dār iḥyā’ at-Torāth al-‘Arabī, 1999), 4:123–124.

tungen, erkjenne det med hjertet og vise lydighet. Alt dette blir verdsatt av Gud, og Han priser Sin tjener.^I

Utakknemligheten kan enkelt forstås som å ikke utføre *zikr* og å ikke vise takknemlighet for det Herren gir.

Gud sier: «Hvem er mer ond sinnet enn den som forbyr at Guds navn skal nevnes i moskeene, og han strever for å ødelegge dem!»^{II}

Gud legger i dette verset stor vekt på at den personen som står i veien for at Gud skal ihukømmes i gudshusene, er en ond sinnet og syndig person. I noen vers (3:58, 15:9, 7:63, 16:44) kaller Gud Koranen *zikr*.

I et vers illustrerer Gud *zikrs* kraft. Han sier: «De som når de begår noe ukysk eller gjør sin sjel urett, kommer de Gud i hu og ber om tilgivelse for sine synder [...]»^{III} Her har *zikr* blitt nevnt før handlingen «å be om tilgivelse». Nøkkelen til å be om tilgivelse er *zikr*. Før man kan angre og be om tilgivelse, må det legges til *zikr* (ettertanke, erkjenne sin synd, be en skuddbønn). *Žikr* er knyttet til Guds tilgivelse og nærhet.

I en beretning berettet etter vår mester Abō Horayrah ﷺ finner vi at Guds sendebud ﷺ sa at det var en person som syndet. Han ba Herren om tilgivelse. Herren svarte: «Min tjener har syndet, men han har blitt klar over at han har en Herre som tilgir synd og krever regnskap for synden.» Han ble tilgitt. Etter det syndet den personen

^I Moḥammad ibn Aḥmad al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 2. utg. (Kairo: Dār al-Kotob al-Miṣriyyah, 1964), 2:172.

^{II} Koranen, 2:114.

^{III} Koranen, 3:135.

igjen, og ba om tilgivelse på nytt. Gud sa det Han sa den første gangen. Personen vendte tilbake til sitt, og syndet på nytt. Atter en gang ba han om tilgivelse. Herren gjentok det som ble sagt sist, men la til: «Gjør hva du vil, Jeg har tilgitt deg!» Det sistnevnte vil si at så lenge du kommer tilbake ved å komme Meg i hu og be om tilgivelse, vil du oppnå tilgivelse. An-Nawawī tydeliggjorde at det er helt klart at hvis en person synder hundre ganger eller tusen, eller enda mer, men vender om i anger hver gang, vil vedkommendes anger bli godtatt, og syndene vil bli visket ut. Angeren vil også være godtatt og gyldig hos Gud hvis den personen skulle angre på alle syndene samtidig etter å ha begått dem.^I

Ẓikr kan gjøres på alle mulige måter: stående, sittende, liggende, for Gud sier: «De som kommer Gud i hu, stående, sittende eller liggende på siden [...]».^{II} Satan prøver til enhver tid å komme mellom tjeneren og Herren. Han vil at tjenerens forhold til Gud skal bli ødelagt. Han gjør det han kan for å hindre tjenerne i å utføre *ẓikr* og forrette tidebønnen.^{III} For Satans ultimate mål er at mennesket skal glemme *ẓikr* og bli Gud ulydig.^{IV} Det er for å drive dem bort fra Hans nåde og nærhet. Men for de tjenerne som holder seg til *ẓikr*, vil deres tro øke og bli forsterket av å høre om, nevne og tenke på Gud.^V Tilstanden som beskrives som likegyldig og forsømmende, blir mer en tilstand som vil og satser.

^I Yahyā ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 2. utg. (Beirut: Dār iḥyā' at-Torāth al-'Arabī, 1972), 17:75.

^{II} Koranen, 3:190.

^{III} Koranen, 5:91.

^{IV} Koranen, 58:19.

^V Koranen, 8:2.

Hjertet mykner og blir ydmykt, tjenerne blir av dem som tror på lysets vei.^I

De troende er også befalt å nevne Guds navn når de inngår en avtale: Hvis Gud vil, så skal jeg gjøre det.^{II} Det er blitt lagt vekt på at hvis en føler at han har blitt fylt med sinne, bør han komme Herren i hu, og det vil roe ham.^{III}

Å forrette tidebønnen regelmessig fem ganger om dagen er også en form for *zikr*.^{IV} De skriftlærde belyser at det er den største og beste formen for tilbedelse og lydighet. Å forrette tidebønnen regelmessig på korrekt måte, med ydmykhet, indre ro og oppriktighet, gjør en sterkere i å utføre *zikr* av Gud og forbinde en tettere kontakt med Ham. Det er for at tidebønnen består av flere former av *zikr*, som å prise Hans guddommelige Vesen og egenskaper. Disse formene er å lovprise Herren, framsi Hans storhet, lovsynge Herrens hellighet, bevitne at Han er alene om å være Gud, sende velsignelser over Hans elskede sendebud ﷺ og søke vern hos Ham, som beviser at man forlater seg på Ham. Å forrette tidebønnen regelmessig på korrekt måte er å særskilt utføre *zikr* av Gud alene, for tidebønnene forrettes ikke for noen andre enn Herren og for å oppnå Hans glede. Det er ikke en måte å vise seg fram på for noen eller å få følelsen av hovmod.^V

^I Koranen, 39:22–23.

^{II} Koranen, 18:24.

^{III} Ismā'īl ibn 'Omar ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Tafsīr al-Qor'ān al-Azīm*, 2. utg. (Riyadh: Dār ṭaybah lin-Nashr wat-Tauzī', 1999), 5:149.

^{IV} Koranen, 20:14.

^V Moḥammad Sayyid Ṭanṭāwī, *At-Tafsīr al-Wasīṭ lil-Qor'ān al-Karīm* (Kairo: Dār naḥḍah Miṣr liṭ-Ṭibā'ah wan-Nashr wat-Tauzī', 1997), 9:91–92.

Gud erklærer Sin *zikr* som det største som finnes.¹ I denne erklæringen er ikke *zikr* bare det å komme Herren i hu eller nevne Hans navn, men det er å i det hele tatt anta troen på Ham. Det er den største gaven en kan få. En beretning samlet av flere *ḥadīth*-lærde i deres *ḥadīth*-samlinger, bekrefter dette:

Det berettes etter vår mester Abō Sa'īd al-Khodrī , han sa:

En dag kom Mo'āwiyah ut og så folk sitte i en sirkel i moskeen. Han sa: «Hva har fått dere til å sitte her?» De svarte: «Vi sitter her for å nevne Gud den Allmektige og Allmajestetiske.» Mo'āwiyah sa: «Sverg ved Gud at det ikke er noe annet som har fått dere til å sitte her?» De sa: «Vi sverger ved Gud at det ikke er noe annet som har fått oss til å sitte her!» Mo'āwiyah fortsatte: «Jeg krevde ikke at dere skulle avlegge ed for å beskyldte dere for noe, for det finnes ingen med min status hos Guds sendebud som har berettet så få beretninger etter Guds sendebud som meg. Sannelig, Guds sendebud kom ut og så sine følgesvenner sitte i en sirkel. Guds sendebud sa: 'Hva har fått dere til å sitte her?' De svarte: 'Vi sitter her for å nevne Gud den Allmektige og Allmajestetiske, og vi lovpriser Ham for å ha rettledet oss til islam og for at Han har vist oss velvilje gjennom Dem!' Guds sendebud sa: 'Sverger dere ved Gud at det ikke er noe annet som har fått dere til å sitte her?' De svarte: 'Vi sverger ved Gud at det ikke er noe annet som har fått oss til å sitte her!' Guds sendebud

¹ Koranen, 29:45.

sa: 'Jeg krevde ikke at dere skulle avlegge ed for å beskyldte dere for noe, men i sannhet, Gabriel kom til meg, og han fortalte meg at Gud den Allmektige og Allmajestetiske skryter av dere overfor englene.'»^I

For det å bli nevnt av Herren er større enn å nevne Ham. Det er derfor Gud forklarer at å komme Ham i hu er det største som finnes, for den tjeneren som utfører *ẓikr* av Ham, gjør Gud *ẓikr* av tilbake. Det er grunnen til at de troende anbefales å gjøre sitt ytterste i å utføre *ẓikr* av Gud.^{II} Å gjøre sitt ytterste for å tilfredsstille Gud er det mønsteret vi finner i profeten Moḥammads livsførsel – det mest fullkomne forbildet. For de som satser alt de har for Herrens sak, er de som lever i håpet om å møte Ham og gjør rikelig *ẓikr* av Ham.^{III} Vi lærer at håpet og *ẓikr* kommer fra å etterleve profetens livsførsel og elske profeten . Det er slik en troende klarer å vie seg fullstendig til Herren gjennom *ẓikr*,^{IV} for han har et forbilde som lærer ham å gjøre det. *Ẓikr* er nøkkelen til å oppnå kraften til å kunne vie seg fullstendig til Gud. Det er derfor man skal utføre *ẓikr* rikelig, og slik vil man klare å forsake alt som kommer i veien for å bygge relasjonen til Herren. Det er ved dette stadiet tilbedelsen blir oppriktig og sann, men man skal ha i minnet at man skal oppfylle

^I Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal*, red. av Sho'ayb ibn Moḥarrām al-Arnā'ūt (Beirut: Mo'assasah ar-Risālah, 2001), 28:49–50#16835, al-Arnā'ūt: autentisk.

^{II} Moḥammad Thanā-'ollāh al-Maḥḥarī, *At-Tafsīr al-Maḥḥarī* (Karachi: Maktabah rashīdiyyah, 1991), 7:207.

^{III} Koranen, 33:21.

^{IV} Koranen, 73:8.

sine plikter som ektefelle, familiemedlem, elev, arbeider og lignende, for alt dette kommer inn under å tilbe Herren. Lever et menneske ifølge profetens ﷺ livsførsel, vil vedkommende oppnå evnen til å utføre *zikr* både dag og aften.^I

På muslimenes hellige dag (fredagen) lærer Gud tjenerne å være ivrig etter å delta i *zikr* av Ham.^{II} Befalingen er spesifikk, men innebærer en generell mening. Den krever også av tjenerne å skape tid og rom for *zikr* av Gud når det enn passer seg for tjenerne. For det befales også at tjenerne ikke bør la noe som helst komme mellom dem og *zikr* av Gud, selv ikke engang barna og eiendommen deres.^{III} Ved denne befalingen forstår man at *zikr* bør få den prioriteringen den fortjener. Det er viktig å forstå at *zikr* er alt det den har blitt forklart som tidligere under dens definisjon. Derfor har Herren tydelig advart mot å vende bort fra *zikr*,^{IV} for *zikr* som er påbudt – slik som tidebønnen – hvis den ikke overholdes, kan det lede til Herrens vrede og straff. Andre former for *zikr* som styrker en troendes tro, hvis de forsømmes, vil tjeneren havne i en svakere og svakere tilstand, og til slutt bli en forsømmelig person som forviller seg og kommer under Herrens vrede.

For at alt dette skulle bli lett for tjenerne Hans, ga Han dem en spesiell gave i form av *aṣ-Ṣalāh ‘alā an-Nabī* (الصلاة على النبي) – å sende velsignelser over profeten ﷺ. Ved denne *zikr* eleverte Gud ihukommelsen av profeten ﷺ

^I Koranen, 76:25.

^{II} Koranen, 62:9.

^{III} Koranen, 63:9.

^{IV} Koranen, 72:17.

for å gjøre Sin elskede ﷺ tilfreds.^I Denne *zikr*s store grad kan forstås gjennom at selv Herren gjør denne *zikr*.^{II} I denne *zikr* har Han samlet både Sin guddommelighet og kjærlighet til profeten ﷺ. Det vil si at den troende erkjenner Herren som Herren over all verden og erklærer sin kjærlighet til Hans elskede profet Moḥammad ﷺ ved å sende velsignelser over profeten ﷺ.

Fjellhamar, 07.05.2024
Abo Mahi Yasir Hussain

^I Koranen, 94:4.

^{II} Koranen, 33:56.

Kraften av å bekjenne troen på én Gud

Beretning 1

عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزُنْ شَعِيرَةٌ مِنْ خَيْرٍ، وَيُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزُنْ بُرَّةٌ مِنْ خَيْرٍ، وَيُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزُنْ ذَرَّةٌ مِنْ خَيْرٍ.»

Det berettes etter vår mester Anas رضي الله عنه, etter profeten صلى الله عليه وسلم: «Den som sier 'Det er ikke noen annen gud enn Gud!' og i hans hjerte er det godhet (tro) som veier like mye som et byggkorn, vil bli tatt ut av helvete. Den som sier 'Det er ikke noen annen gud enn Gud!' og i hans hjerte er det godhet (tro) som veier like mye som et hvetekorn, vil bli tatt ut av helvete. Den som sier 'Det er ikke noen annen gud enn Gud!' og i hans hjerte er det godhet (tro) som veier like mye som et atom, vil bli tatt ut av helvete.»¹

Beretning 2

عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْحُبَلِيِّ، قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُصَاحُ بِرَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى رُؤُوسِ الْخَلَائِقِ، فَيُنْشَرُ عَلَيْهِ تِسْعَةٌ وَتِسْعُونَ سِجِلًّا، كُلُّ سِجِلٍّ مَدَّ الْبَصَرِ، ثُمَّ يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: هَلْ تُنْكِرُ مِنْ هَذَا شَيْئًا؟ فَيَقُولُ: لَا، يَا رَبِّ. فَيَقُولُ: أَظَلَمْتُكَ كَتَبْتَنِي الْخَافِظُونَ؟ ثُمَّ يَقُولُ: أَلَيْكَ عُذْرٌ، أَلَيْكَ حَسَنَةٌ؟ فَيَهَابُ الرَّجُلُ، فَيَقُولُ: لَا. فَيَقُولُ: بَلَى، إِنَّ لَكَ عِنْدَنَا حَسَنَاتٍ، وَإِنَّهُ لَا ظُلْمَ عَلَيْكَ الْيَوْمَ، فَتُخْرِجُ لَهُ بِطَاقَةً، فِيهَا: أَشْهَدُ أَنَّ

¹ Moḥammad ibn Ismā'īl al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, red. av Moḥammad Zohayr ibn Nāṣir an-Nāṣir (Beirut: Dār ṭauq an-Najāh, 2001), 1:17#44.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، قَالَ: فَيَقُولُ: يَا رَبِّ، مَا هَذِهِ الْبِطَاقَةُ مَعَ هَذِهِ السِّجَلَاتِ. فَيَقُولُ: إِنَّكَ لَا تَظْلَمُ. فَتُوضَعُ السِّجَلَاتُ فِي كِفَّةٍ وَالْبِطَاقَةُ فِي كِفَّةٍ، فَطَاشَتِ السِّجَلَاتُ، وَثَقَلَتِ الْبِطَاقَةُ.»

Det gjengis etter 'Abd ar-Rahmān al-Hobolī: «Jeg hørte 'Abdollah ibn 'Amr si: 'Guds sendebud ﷺ sa: «En mann blant mine følgere vil bli kalt på foran alle skapninger på oppstandelsens dag. Nittini skriftruller vil bli foldet ut for ham, hver skriftrull vil være så lang som øyet kan se. Så vil Gud den Allmektige og Allmajestetiske si: 'Førnekter du noe som helst av dette?' Mannen vil svare: 'Nei, min Herre!' Gud vil si: 'Begikk Mine vaktende skrivere noen urett mot deg?' Etter det vil Gud si: 'Har du noen unnskyldning? Har du noen gode handlinger?' Mannen vil bli full av frykt og si: 'Nei!' Gud vil si: 'Jo, sannelig, du har gode handlinger hos Oss! I dag skal du ikke lide noen urett.' Så vil et kort bli trukket fram for ham, på det vil det stå: 'Jeg bevitner at det ikke er noen annen gud enn Gud, og at Moḥammad er Hans tjener og Hans sendebud!」» Guds sendebud ﷺ fortsatte: «Mannen vil si: 'Min Herre, hva er vel dette kortet i forhold til disse skriftrullene?' Gud vil si: 'Du vil ikke lide noen urett!' Da vil skriftrullene bli lagt i den ene vektskålen og kortet i den andre vektskålen, skriftrullene vil gå opp, og kortet vil veie mer.»¹

¹ Moḥammad ibn Yazīd al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, red. av Sho'ayb ibn Moḥarram al-Arnā'ōt (Beirut: Dār ar-Risālah al-Ālamiyyah, 2009), 5:356#4300, al-Arnā'ōt: autentisk beretterkjede.

Å ihukomme Gud etter tidebønnen

Beretning 3

عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، قَالَ سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ الزُّبَيْرِ، عَلَى الْمِنْبَرِ يَقُولُ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنَ الصَّلَاةِ يَقُولُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ أَهْلُ التَّعَمَةِ وَالْفَضْلِ وَالثَّنَاءِ الْحَسَنِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ.»

Det gjengis etter Abō az-Zobayr: «Jeg hørte ‘Abdollāh ibn az-Zobayr si på prekestolen: 'Profeten pleide å si følgende etter å ha fullført tidebønnen: «Det er ikke noen annen gud enn Gud, Han er én, ingen er Ham likestilt, Hans er herredømmet, for Ham er all lovprisning, og Han evner alle ting. Det er ikke noen annen gud enn Gud, vi vier oppriktig vår religion til Ham, selv om gudsfornekterne skulle hate det. Ham tilhører velsigneslene, velviljen og vakker lovprisning. Det er ikke noen annen gud enn Gud, vi vier oppriktig vår religion til Ham, selv om gudsfornekterne skulle hate det.»¹

Gud nevner den som nevner Ham

Beretning 4

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: «أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ حِينَ يَذْكُرُنِي، إِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ، ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلَأٍ، ذَكَرْتُهُ فِي مَلَأٍ هُمْ خَيْرٌ مِنْهُمْ، وَإِنْ تَقَرَّبَ مِنِّي شَيْئًا،

¹ Solaymān ibn al-Ash‘ath as-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwūd*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarrām al-Arnā’ōt (Beirut: Dār ar-Risālah al-‘Ālamiyyah, 2009), 2:620#1506, al-Arnā’ōt: autentisk beretterkjede.

تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا، وَإِنْ تَقَرَّبْتُ إِلَيَّ ذِرَاعًا، تَقَرَّبْتُ مِنْهُ بَاعًا، وَإِنْ أَتَانِي يَمْشِي أَتَيْتُهُ هَرْوَلَةً.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah (رحمته الله): «Guds sendebud (ﷺ) sa: 'Gud den Allmektige og Allmajestetiske sier: «Jeg er som Min tjener håper at Jeg er. Når han kommer Meg i hu, er Jeg med ham. Hvis han kommer Meg i hu i sitt indre, kommer Jeg ham i hu alene. Hvis han kommer Meg i hu i en samling, kommer Jeg ham i hu i en samling bedre enn deres. Hvis han nærmer seg Meg et fingerspenn,¹ nærmer Jeg Meg ham en armlengde. Hvis han nærmer seg Meg en armlengde, nærmer Jeg Meg ham to armlengder. Hvis han kommer gående til Meg, kommer Jeg løpende til ham.»»^{II}

De som kommer Gud i hu, overgår alle

Beretning 5

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَسِيرُ فِي طَرِيقِ مَكَّةَ فَمَرَّ عَلَى جَبَلٍ يُقَالُ لَهُ جُمْدَانُ، فَقَالَ: «سِيرُوا هَذَا جُمْدَانُ سَبَقَ الْمُفْرِدُونَ.»
فَالُوا: «وَمَا الْمُفْرِدُونَ، يَا رَسُولَ اللَّهِ؟» قَالَ: «الدَّاكِرُونَ اللَّهَ كَثِيرًا، وَالذَّاكِرَاتُ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah (رحمته الله): «Guds sendebud (ﷺ) var på en vei mot Mekka og gikk forbi et fjell som ble kalt Jomdān. Guds sendebud (ﷺ) sa: 'Fortsett videre, dette er Jomdān, de asketiske har overgått alle!' Følgesvennene spurte: 'Hvem er de asketiske, kjære Guds

¹ Fingerspenn (شبر – *shibr*): så langt man kan spenne med fingrene fra tommelfingeren til lillefingeren.

^{II} Moslim ibn al-Hajjāj an-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, red. av Moḥammad Fo'ād 'Abd al-Bāqī (Beirut: Dār iḥyā' at-Torāth al-'Arabī, uten dato), 4:2061#2675; Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 9:121#7405.

sendebud?' Guds sendebud ﷺ svarte: 'De menn og kvinner som kommer Gud i hu rikelig.'^I

De beste ordene å komme Gud i hu med

Beretning 6

... جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:

«أَفْضَلُ الذِّكْرِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ الْحَمْدُ لِلَّهِ.»

Det berettes etter vår mester Jābir ibn ‘Abdillāh ؓ at han sa: «Jeg hørte Guds sendebud ﷺ si: 'De beste ordene å komme Gud i hu med, er: «Det er ikke noen annen gud enn Gud!» De beste skuddbønnordene er: «All lovprisning er for Gud!»»^{II}

Guds fullkomne navn

Beretning 7

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah ؓ, etter profeten ﷺ: «Sannelig, Gud har nittini navn, den som lærer dem med hjertet, vil gå inn i paradiset.»^{III}

^I An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, 4:2062#2676.

^{II} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 1:146#215, al-Arnā’ōṭ: akseptabel beretterkjede.

^{III} Moḥammad ibn ‘Isā at-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Dār ar-Risālah al-‘Ālamiyyah, 2009), 6:116#3817, al-Arnā’ōṭ: autentisk beretterkjede.

Den som ikke ihukommer Gud

Beretning 8

عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَثَلُ الَّذِي يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لَا يَذْكُرُ رَبَّهُ، مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ.»

Det berettes etter vår mester Abō Mōsá عليه السلام: «Profeten عليه السلام sa: 'Lignelsen om den som ihukommer Herren, og den som ikke ihukommer Herren, er som den levende og døde.'^I

Gud er med den som kommer Ham i hu

Beretning 9

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ: أَنَا مَعَ عَبْدِي إِذَا هُوَ ذَكَرَنِي، وَتَحَرَّكَتْ بِي شَفَتَاهُ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah عليه السلام, etter profeten عليه السلام: «Sannelig, Gud, den Allmektige og Allmajestetiske sier: 'Jeg er med Min tjener når han enn kommer Meg i hu og leppene hans beveger seg for å nevne Meg.'^{II}

Den som alene ihukommer Gud og gråter

Beretning 10

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ، يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ: الْإِمَامُ الْعَادِلُ، وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ فِي الْمَسَاجِدِ، وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي اللَّهِ اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ، وَرَجُلٌ طَلَبَتْهُ امْرَأَةٌ

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 8:86#6407.

^{II} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 4:707#3792, al-Arnā'ōṭ: autentisk.

ذَاتُ مُنْصِبٍ وَجَمَالٍ، فَقَالَ: إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ، أَحْفَى حَتَّى لَا تَعْلَمَ
شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينُهُ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ حَالِيًّا فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه, etter profeten ﷺ: «Det er syv personer som Gud vil gi skygge til på den dagen da det ikke vil være noen skygge å få utenom Hans skygge: en rettferdig hersker, den unge som vokser opp i sin Herres tilbedelse (vokser opp med å tilbe Ham), en person hvis hjerte er knyttet til moskeene, to personer som elsker hverandre for Gud, de møter hverandre for den kjærligheten og går hver sin vei (etter møtet) for kjærligheten, en person som blir innbudt av en adelig og vakker kvinne, men han svarer: 'Jeg frykter Gud!', en person som avser i det skjulte i den grad at hans venstre hånd ikke vet hva hans høyre hånd avser, og en person som kommer Gud i hu i enshomhet (tilbaketrunkket fra det verdslige) og tårene strømmer fra hans øyne.»^I

Beretning 11

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ ذَكَرَ
اللَّهَ فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يُصِيبَ الْأَرْضَ مِنْ دُمُوعِهِ لَمْ يُعَذِّبْهُ اللَّهُ
تَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ.»

Det berettes etter vår mester Anas ibn Mālik رضي الله عنه at profeten ﷺ sa: «Den som ihukommer Gud og tårer renner fra hans øyne av gudsfrykt og en av hans tårer faller på bakken, vil ikke Gud den Opphøyde straffe ham på oppstandelsens dag.»^{II}

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhār*, 1:133#660.

^{II} Moḥammad ibn ‘Abdillāh al-Ḥākim an-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-Ṣaḥīḥayn*, red. av Moṣṭafā ‘Abd al-Qādir ‘Aṭā (Beirut: Dār al-

Den samlingen der man ikke ihukommer Gud eller profeten Moḥammad ﷺ

Beretning 12

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا قَعَدَ قَوْمٌ مَقْعَدًا لَا يَذْكُرُونَ فِيهِ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ، وَيُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِلَّا كَانَ عَلَيْهِمْ حَسْرَةٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَإِنْ دَخَلُوا الْجَنَّةَ لِلثَّوَابِ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah ر.ح، etter profeten ﷺ: «Hvis et folk sitter i en samling og ikke kommer Gud den Allmektige og Allmajestetiske i hu der og heller ikke sender velsignelser over profeten ﷺ, vil den samlingen være noe de vil angre på på oppstandelsens dag, selv om de skulle tre inn i paradiset takket være deres belønning.¹»^{II}

Beretning 13

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا جَلَسَ قَوْمٌ مَجْلِسًا لَمْ يَذْكُرُوا اللَّهَ فِيهِ، وَلَمْ يُصَلُّوا عَلَى نَبِيِّهِمْ، إِلَّا كَانَ عَلَيْهِمْ تَرَةٌ، فَإِنْ شَاءَ عَذَّبَهُمْ وَإِنْ شَاءَ عَفَّرَهُمْ.»

Det berettes etter Abō Horayrah ر.ح، etter profeten ﷺ: «Når et folk setter seg i en samling, men ikke kommer Gud i hu der og heller ikke sender velsignelser over sin

Kotob al-‘Ilmiyyah, 2002), 4:289#7668, ‘Aṭā: az-Zahabī klassifiserte beretningen som autentisk.

^I De vil gå inn i paradiset ved belønning for andre handlinger, men de vil fortsatt angre på det de har gått glipp av i den samlingen.

^{II} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-Imām Aḥmad ibn Ḥanbal*, 16:43#9965, al-Arnā’ōt: autentisk beretterkjede.

profet, er den samlingen bare tap for dem. Hvis Gud vil, kan Han pine dem, og hvis Han vil, kan Han tilgi dem.»^I

Beretning 14

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ قَوْمٍ يَتُومُونَ مِنْ مَجْلِسٍ لَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ فِيهِ إِلَّا قَامُوا عَنْ مِثْلِ حَيْفَةِ حِمَارٍ وَكَانَ لَهُمْ حَسْرَةٌ.»

Det berettes etter Abō Horayrah رضي الله عنه: «Guds sendebud ﷺ sa: 'Når et folk reiser seg fra en samling uten å ihukomme Gud i den, står de opp derfra som et råttent esellik, og det vil være sorgfullt for dem.'»^{II}

Å nevne Gud når man setter seg eller legger seg et sted

Beretning 15

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَعَدَ مَقْعَدًا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ فِيهِ كَانَتْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ تَرَةً، وَمَنْ اضْطَجَعَ مَضْجَعًا لَا يَذْكُرِ اللَّهَ فِيهِ كَانَتْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ تَرَةٌ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه, etter Guds sendebud ﷺ at Guds sendebud ﷺ sa: «Den som setter seg på en sitteplass, men ikke kommer Gud i hu der, blir det til et tap for ham bestemt av Gud. Den som legger seg på et hvilested, men ikke kommer Gud i hu der, blir det til et tap for ham bestemt av Gud.»^{III}

^I At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 6:12#3677, al-Arnā'ōt: autentisk.

^{II} As-Sijistānī. *Sonan Abī Dāwōd*, 7:221#4855, al-Arnā'ōt: autentisk.

^{III} As-Sijistānī. *Sonan Abī Dāwōd*, 7:222#4856, al-Arnā'ōt: autentisk.

Profeten Moḥammad ﷺ pleide å ihukomme Gud til enhver tid

Beretning 16

عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ.

Det berettes etter de troendes mor 'Ā'ishah رضي الله عنها at Guds sendebud ﷺ pleide å ihukomme Gud til enhver tid.¹

Guds ihukommelse holder djevlene unna ens bolig

Beretning 17

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ، فَذَكَرَ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: لَا مَبِيتَ لَكُمْ، وَلَا عَشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ وَلَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ، فَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ وَالْعَشَاءَ.»

Det berettes etter vår mester Jābir ibn 'Abdillāh رضي الله عنه at han hørte profeten ﷺ si: «Når en person går inn i sitt hus og kommer Gud i hu når han går inn, og når han spiser, sier Satan: 'Dere har ikke noe sted å tilbringe natten og heller ikke spise middag.' Men når en person går inn i sitt hus og ikke kommer Gud i hu når han går inn, sier Satan: 'Dere har funnet dere et sted å tilbringe natten!' Og hvis han heller ikke kommer Gud i hu når han spiser, sier Satan: 'Dere har funnet dere et sted å tilbringe natten og spise

¹ Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 1:202#303, al-Arnā'ōṭ: autentisk beretterkjede.

middag!'»^I

Å ihukomme Gud er en elskverdig handling

Beretning 18

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَأَنْ أَقْعُدَ مَعَ قَوْمٍ يَذْكُرُونَ اللَّهَ تَعَالَى مِنْ صَلَاةِ الْعَدَاةِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُعْتِقَ أَرْبَعَةً مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ وَلَأَنْ أَقْعُدَ مَعَ قَوْمٍ يَذْكُرُونَ اللَّهَ مِنْ صَلَاةِ الْعَصْرِ إِلَى أَنْ تَغْرُبَ الشَّمْسُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُعْتِقَ أَرْبَعَةً.»

Det berettes etter vår mester Anas ibn Mālik رضي الله عنه: «Guds sendebud ﷺ sa: 'Å sitte med et folk som ihukommer Gud den Opphøyde fra daggrytidebønnen til solen stiger opp, er meg mer kjær enn å befri fire slaver fra Ismaels barn. Å sitte med et folk som ihukommer Gud fra ettermiddagstidebønnen til solen går ned, er meg mer kjær enn å befri fire slaver.'»^{II}

Overlegenheten av å delta i samlinger der Gud ihukommes

Beretning 19

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً يَطُوفُونَ فِي الطُّرُقِ يَلْتَمِسُونَ أَهْلَ الدِّكْرِ، فَإِذَا وَجَدُوا قَوْمًا يَذْكُرُونَ اللَّهَ تَنَادَوْا: هَلُمُّوا إِلَى حَاجَتِكُمْ.» قَالَ: «فَيَحْضُوهُمْ بِأَجْنِحَتِهِمْ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا.» قَالَ:

^I Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 5:50#3887, al-Arnā'ōt: autentisk beretterkjede.

^{II} As-Sijistānī. *Sonan Abī Dāwūd*, 5:507–508#3667, al-Arnā'ōt: akseptabel beretterkjede.

«فَيَسْأَلُهُمْ رَبُّهُمْ، وَهُوَ أَعْلَمُ مِنْهُمْ، مَا يَقُولُ عِبَادِي؟ قَالُوا: يَقُولُونَ: يُسَبِّحُونَكَ وَيُكَبِّرُونَكَ وَيُحَمِّدُونَكَ وَيُمَجِّدُونَكَ.» قَالَ: «فَيَقُولُ: هَلْ رَأَوْنِي؟» قَالَ: «فَيَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ مَا رَأَوْكَ؟» قَالَ: «فَيَقُولُ: وَكَيْفَ لَوْ رَأَوْنِي؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: لَوْ رَأَوْكَ كَانُوا أَشَدَّ لَكَ عِبَادَةً، وَأَشَدَّ لَكَ تَمَجُّدًا وَتَحْمِيدًا، وَأَكْثَرَ لَكَ تَسْبِيحًا.» قَالَ: «يَقُولُ: فَمَا يَسْأَلُونِي؟» قَالَ: «يَسْأَلُونَكَ الْجَنَّةَ.» قَالَ: «يَقُولُ: وَهَلْ رَأَوْهَا؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَبِّ مَا رَأَوْهَا.» قَالَ: «يَقُولُ: فَكَيْفَ لَوْ أَتَاهُمْ رَأَوْهَا؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: لَوْ أَتَاهُمْ رَأَوْهَا كَانُوا أَشَدَّ عَلَيْهَا حِرْصًا، وَأَشَدَّ لَهَا طَلَبًا، وَأَعْظَمَ فِيهَا رَغْبَةً، قَالَ: فَمِمَّ يَتَعَوَّدُونَ؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: مِنَ النَّارِ.» قَالَ: «يَقُولُ: وَهَلْ رَأَوْهَا؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَبِّ مَا رَأَوْهَا.» قَالَ: «يَقُولُ: فَكَيْفَ لَوْ رَأَوْهَا؟» قَالَ: «يَقُولُونَ: لَوْ رَأَوْهَا كَانُوا أَشَدَّ مِنْهَا فِرَارًا، وَأَشَدَّ لَهَا خَافَةً.» قَالَ: «فَيَقُولُ: فَأَشْهَدُكُمْ أَنِّي قَدْ عَفَرْتُ هُمْ.» قَالَ: «يَقُولُ مَلَكٌ مِنَ الْمَلَائِكَةِ: فِيهِمْ فُلَانٌ لَيْسَ مِنْهُمْ، إِنَّمَا جَاءَ لِحَاجَةٍ. قَالَ: هُمْ الْجُلَسَاءُ لَا يَشْفَى بِهِمْ جَلِيسُهُمْ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah (رضي الله عنه): «Guds sendebud ﷺ sa: 'Det finnes noen engler av Gud som vandrer rundt på veiene og leter etter dem som kommer Gud i hu. Når de finner slike folk som kommer Gud i hu, roper de til andre engler: «Kom hit for det dere ser etter!» Så skygger de over det folket med sine vinger til jordens himmel. Deres Herre spør dem, selv om Han vet bedre enn dem: «Hva sier Mine tjenere?» Englene svarer: «De nevner Deg ved å lovsynge Din hellighet, Din storhet, Din lovpris og Din praktfullhet.» Gud vil si: «Har de sett Meg?» Englene vil svare: «Ved Gud, nei! De har ikke sett Deg!» Gud vil si: «Hvis de hadde sett Meg, hvordan ville det ha vært hvis de hadde sett Meg?» Englene vil svare:

«Hvis de hadde sett Deg, ville de nok ha tilbudt Deg mer hengivent og priset Din praktfullhet mer inderlig og lovpriset Deg mer dypfølt og forherliget Deg mer rikelig!» Gud vil si: «Hva er det de ber om fra Meg?» Englene vil svare: «De ber om paradiset fra Deg!» Gud vil si: «Har de sett paradiset?» Englene vil svare: «Ved Gud, nei! Herre, de har ikke sett det!» Gud vil si: «Hvis de hadde sett paradiset, hvordan ville det ha vært da?» Englene vil svare: «Hvis de hadde sett det, ville de nok ha ønsket det sterkere og søkt det inderligere og lengtet etter det mer lidenskapelig!» Gud vil si: «Hva er det de søker vern mot?» Englene vil svare: «Mot ilden!» Gud vil si: «Har de sett den?» Englene vil svare: «Ved Gud, nei! Herre, de har ikke sett den!» Gud vil si: «Hvis de hadde sett den, hvordan ville det ha vært da?» Englene vil si: «Hvis de hadde sett den, ville de nok ha flyktet fra den mye og fryktet den mye!» Gud vil si: «Vær nå dere vitner på at Jeg i sannhet har tilgitt dem!» Noen engler blant englene vil si: «En av dem var slik at han kom kun for sitt behov^I.» Gud vil si: «De er slike ledsagere at selv den som bare sitter med dem, blir ikke berøvet (det gode)!»^{II}

Beretning 20

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «إِنَّ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى
مَلَائِكَةً سَيَّارَةً، فُضُلًا يَتَتَبَعُونَ مَجَالِسَ الذِّكْرِ، فَإِذَا وَجَدُوا مَجْلِسًا فِيهِ ذِكْرٌ قَعَدُوا
مَعَهُمْ، وَحَفَّ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِأَجْنِحَتِهِمْ، حَتَّى يَمْلَأُوا مَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ السَّمَاءِ
الدُّنْيَا، فَإِذَا تَفَرَّقُوا عَرَجُوا وَصَعِدُوا إِلَى السَّمَاءِ.» قَالَ: «فَيَسْأَلُهُمُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ،

^I Å komme til denne samlingen var ikke hans hensikt.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 8:86#6408.

وَهُوَ أَعْلَمُ بِهِمْ: مِنْ أَيْنَ جِئْتُمْ؟ فَيَقُولُونَ: جِئْنَا مِنْ عِنْدِ عِبَادِ لَكَ فِي الْأَرْضِ،
يُسَبِّحُونَكَ وَيُكَبِّرُونَكَ وَيُهَلِّلُونَكَ وَيَحْمَدُونَكَ وَيَسْأَلُونَكَ. قَالَ: وَمَاذَا يَسْأَلُونِي؟
قَالُوا: يَسْأَلُونَكَ جَنَّتِكَ. قَالَ: وَهَلْ رَأَوْا جَنَّتِي؟ قَالُوا: لَا، أَيُّ رَبِّ. قَالَ: فَكَيْفَ
لَوْ رَأَوْا جَنَّتِي؟ قَالُوا: وَيَسْتَجِيرُونَكَ، قَالَ: وَمِمَّ يَسْتَجِيرُونِي؟ قَالُوا: مِنْ نَارِكَ يَا
رَبِّ، قَالَ: وَهَلْ رَأَوْا نَارِي؟ قَالُوا: لَا، قَالَ: فَكَيْفَ لَوْ رَأَوْا نَارِي؟ قَالُوا:
وَيَسْتَغْفِرُونَكَ. قَالَ: «فَيَقُولُ: قَدْ غَفَرْتُ لَهُمْ فَأَعْطَيْتُهُمْ مَا سَأَلُوا، وَأَجَزْتُهُمْ بِمَا
اسْتَجَارُوا.» قَالَ: «فَيَقُولُونَ: رَبِّ فِيهِمْ فُلَانٌ عَبْدٌ خَطَّاءٌ، إِنَّمَا مَرَّ فَجَلَسَ
مَعَهُمْ.» قَالَ: «فَيَقُولُ: وَلَهُ غَفَرْتُ هُمُ الْقَوْمُ لَا يَشْقَى بِهِمْ جَلِيسُهُمْ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah عليه السلام, etter profeten ﷺ: «Sannelig, Gud den Allvelsignede og den Opphøyde har engleflokker som bare har i oppgave å søke etter samlinger der Gud ihukommest. Når de finner en samling der det utføres ihukommelse, setter de seg med dem. De omkranser hverandre med sine vinger helt til de fyller det som er mellom dem og jordens himmel. Når folk går fra samlingen, stiger englene opp til himmelen. Gud den Allmektige og Allmajestetiske spør dem, selv om Han vet best om dem: 'Hvor kommer dere fra?' Englene svarer: 'Vi kommer fra Dine tjenere på jorden, de forherliger Din hellighet, de framsier Din storhet og enhet og lovpriser Deg, og de spør fra Deg.' Gud sier: 'Hva spør de fra Meg om?' Englene svarer: 'De spør fra Deg om Ditt paradis.' Gud sier: 'Har de sett Mitt paradis?' Englene svarer: 'Nei, Herre!' Gud sier: 'Hvordan ville det ha vært hvis de hadde sett Mitt paradis?' Englene sier: 'De ville ha søkt Ditt vern!' Gud sier: 'Hva søker de Mitt vern mot?' Englene svarer: 'Mot Din ild, Herre!' Gud sier: 'Har de sett Min ild?' Englene sier: 'Nei!' Gud sier: 'Hvordan ville det ha vært

hvis de så Min ild?' Englene sier: 'De ville ha bedt Deg om tilgivelse!' Gud sier: 'Sannelig, Jeg har tilgitt dem og gitt dem det de ber om, og Jeg har gitt dem vern mot det de ber om vern mot.' Englene vil si: 'Herre, blant dem er også en syndig person, han bare kom forbi og satte seg med dem.' Gud sier: 'Jeg har også tilgitt ham, for de er et slikt folk at selv den som bare sitter med dem, blir ikke berøvet (det gode)!'»^I

Å alltid ha Guds navn på tungen

Beretning 21

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُسَيْرٍ، أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ شَرَائِعَ الْإِسْلَامِ قَدْ كَثُرَتْ عَلَيَّ، فَأُحْزِنُنِي بِشَيْءٍ أَتَشَبَّهُتُ بِهِ، قَالَ: «لَا يَزَالُ لِسَانُكَ رَطْبًا مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ.»

Det berettes etter vår mester ‘Abdollah ibn Bosr ؓ at en mann sa: «Kjære Guds sendebud! Sannelig, islams lovbestemmelser har blitt for mye for meg, fortell meg derfor heller om noe som jeg vil klare å holde meg fast til.» Guds sendebud ؐ sa: «La din tunge alltid være fuktig av å ihukomme Gud.»^{II}

Det som frelser mest fra Guds pine

Beretning 22

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَلَا أُتَبِّئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ، وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِكِكُمْ، وَأَرْفَعُهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالْوَرَقِ، وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا

^I An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, 4:2069#2689.

^{II} At-Tirmizī, *Sonān at-Tirmizī*, 6:8#3671, al-Arnā’ōt: autentisk.

أَعْنَأَقُكُمْ؟» قَالُوا: «بَلَى.» قَالَ: «ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى.» قَالَ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ: «مَا شَيْءٌ أُنْجَى مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ.»

Det berettes etter vår mester Abō ad-Dardā' (ؓ): «Profeten (ﷺ) sa: 'Skal jeg ikke opplyse dere om det beste av deres handlinger, noe som er renest i deres Herres øyne, det høyeste i graden av deres handlinger, noe som er bedre for dere enn å avse gull og sølv, og bedre for dere enn å støte på deres fiender og å hugge av deres hals, og at de hugger av deres hals?' Følgesvennen sa: 'Jo!' Profeten (ﷺ) sa: 'Å ihukomme Gud den Opphøyde.'» Vår mester Mo'āz ibn Jabl (ؓ) sa: «Det er ikke noe som frelser en person fra Guds pine mer enn det å ihukomme Gud.»¹

Indre fred stiger ned over de som ihukommer Gud

Beretning 23

عَنِ الْأَعْرَجِ أَبِي مُسْلِمٍ، أَنَّهُ شَهِدَ عَلَى أَبِي هُرَيْرَةَ، وَأَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّهُمَا شَهِدَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَا مِنْ قَوْمٍ يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا حَقَّتْ بِهِمُ الْمَلَائِكَةُ، وَعَشِيَتْهُمْ الرَّحْمَةُ، وَنَزَلَتْ عَلَيْهِمُ السَّكِينَةُ، وَذَكَرَهُمُ اللَّهُ فِيمَنْ عِنْدَهُ.»

Det gjengis etter al-Agharr Abō Moslim at han bevitnet at våre mestre Abō Horayrah og Sa'īd al-Khodrī (ؓ) bevitnet at Guds sendebud (ﷺ) sa: «Når et folk ihukommer Gud, omkranser englene dem, nåden legger seg over dem, og indre fred stiger ned over dem, og Gud nevner dem for

¹ At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 6:9#3673, al-Arnā'ōṭ: troverdige berettere.

dem som er hos Ham.»^I

Overlegenheten av å høre på fredagsprekenen

Beretning 24

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «مَنْ اغْتَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ غُسْلَ الْجَنَابَةِ، ثُمَّ رَاحَ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَدَنَهُ، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الثَّانِيَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَقَرَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الثَّالِثَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ كَبْشًا أَقْرَنَ، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الرَّابِعَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ دَجَاجَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الْخَامِسَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَيْضَةً، فَإِذَا خَرَجَ الْإِمَامُ حَضَرَتِ الْمَلَائِكَةُ يَسْتَمِعُونَ الذِّكْرَ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه at Guds sendebud ﷺ sa: «Den som utfører det rituelle bad på fredagen som man utfører det rituelle bad etter urenhetstilstand og så kommer til moskeen, er som den som ofrer en kamel. Den som kommer til moskeen i den andre delen, er som den som ofrer en ku. Den som kommer til moskeen i den tredje delen, er som den som ofrer en bukk med horn. Den som kommer til moskeen i den fjerde delen, er som den som ofrer en høne. Den som kommer til moskeen i den femte delen, er som den som ofrer et egg. Når imamen kommer ut, er englene til stede og hører på fredagsprekenen.»^{II}

^I At-Tirmizī, *Sonān at-Tirmizī*, 6:10#3674, al-Arnā'ot: autentisk.

^{II} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, 2:582#850.

Beretning 25

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا كَانَ يَوْمُ الْجُمُعَةِ، كَانَ عَلَى كُلِّ بَابٍ مِنْ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ الْمَلَائِكَةُ، يَكْتُبُونَ الْأَوَّلَ فَأَلَّأَوَّلَ، فَإِذَا جَلَسَ الْإِمَامُ طَوَّأُوا الصُّحُفَ، وَجَاءُوا يَسْتَمِعُونَ الذِّكْرَ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه at profeten ﷺ sa: «Når det er fredag, står det engler ved alle moskeens dører. De fører opp den som kommer først, og de som kommer etter det i rekkefølge. Når imamen setter seg på prekestolen, ruller de sammen sine skriftruller og kommer for å høre på ferdagsprekenen.»^I

På dommens dag vil de som ihukommer Gud, få sitte til høyre for Gud

Beretning 26

وَعَنْ عَمْرِو بْنِ عَبْسَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ وَكَلَّمَا يَدَيْهِ يَمِينٌ رَجُلًا لَيْسُوا بِأَنْبِيَاءَ وَلَا شُهَدَاءَ يَغْشَى بَيَاضُ وُجُوهِهِمْ نَظَرَ النَّاطِرِينَ يَغْطِيهِمُ النَّبِيُّونَ وَالشُّهَدَاءُ بِمَقْعَدِهِمْ وَفُرَجِهِمْ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.» قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ هُمْ؟ قَالَ: «هُمْ جُمَاعٌ مِنْ نَوَازِعِ الْقَبَائِلِ يَجْتَمِعُونَ عَلَى ذِكْرِ اللَّهِ فَيَنْتَقُونَ أَطَايِبَ الْكَلَامِ كَمَا يَنْتَقِي أَكِلُ الثَّمَرِ أَطَايِبُهُ.»

Det berettes etter vår mester ‘Amr ibn ‘Absah رضي الله عنه: «Jeg hørte Guds sendebud ﷺ si: 'Til høyre for den Allbarmhjertige vil det være – enda begge Hans hender er høyre –^{II} menn som ikke vil være av profetene og heller ikke martyrene. Lyset til deres ansikt vil dekke synet til de som ser på. Selv profetene og martyrene vil ønske seg å

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 4:111#3211.

^{II} Det vil si at begge hendene er like fullkomne.

være i deres sted på grunn av deres sitteplass og nærheten til Gud den Allmechtige og Allmajestetiske.» Det ble spurt: «Kjære Guds sendebud, hvem vil de være?» Guds sendebud ﷺ svarte: «Det vil være folk fra forskjellige folk som pleide å samle seg for å komme Gud i hu, og de valgte gode ord for å komme Gud i hu, slik som den som spiser dadler, velger de beste dadlene.»¹

Den som kommer Gud i hu og ikke glemmer, er den mest gudfryktige

Beretning 27

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «سَأَلَ مُوسَى رَبَّهُ عَنْ سِتِّ خِصَالٍ، كَانَ يَنْظُرُ أَهْمًا لَهُ خَالِصَةً، وَالسَّابِعَةُ لَمْ يَكُنْ مُوسَى يُحِبُّهَا، قَالَ: يَا رَبِّ، أَيُّ عِبَادِكَ أَتَقَى؟ قَالَ: الَّذِي يَذْكُرُ وَلَا يَنْسَى. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَهْدَى؟ قَالَ: الَّذِي يَتَّبِعُ الْهُدَى. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَحْكَمُ؟ قَالَ: الَّذِي يَنْكُمُ لِلنَّاسِ كَمَا يَنْكُمُ لِنَفْسِهِ. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَعْلَمُ؟ قَالَ: عَالِمٌ لَا يَشْبَعُ مِنَ الْعِلْمِ، يَجْمَعُ عِلْمَ النَّاسِ إِلَى عِلْمِهِ. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَعَزُّ؟ قَالَ: الَّذِي إِذَا قَدَرَ غَفَرَ. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَعْنَى؟ قَالَ: الَّذِي يَرْضَى بِمَا يُؤْتَى. قَالَ: فَأَيُّ عِبَادِكَ أَفْقَرُ؟ قَالَ: صَاحِبٌ مَنْقُوصٌ.» قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيْسَ الْغِنَى عَنْ ظَهْرٍ، إِنَّمَا الْغِنَى غِنَى النَّفْسِ، وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بَعْدَ خَيْرٍ جَعَلَ غِنَاهُ فِي نَفْسِهِ وَتَقَاهُ فِي قَلْبِهِ، وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بَعْدَ شَرٍّ جَعَلَ فَقْرَهُ بَيْنَ عَيْنَيْهِ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه, etter Guds sendebud ﷺ: «Moses spurte Herren om seks kvaliteter,

¹ 'Abd al-ʿAẓīm al-Monẓirī, *At-Targhīb wat-Tarhīb*, red. av Ibrāhīm Shams ad-Dīn (Beirut: Dār al-Kotob al-ʿIlmiyyah, 1996), 2:261#2324, al-Monẓirī: pålitelig beretterkjede; akseptabel.

han trodde at de særskilt bare fantes i ham, mens Moses likte ikke den syvende kvaliteten. Moses spurte: 'Herre, hvem av Dine tjenere er den mest gudfryktige?' Herren svarte: 'Den som kommer i hu og ikke glemmer.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er den mest rettlede?' Herren svarte: 'Den som følger rettleidingen.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er den beste dommeren?' Herren svarte: 'Den som dømmer for folk slik som han dømmer for seg selv.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er den mest kunnskapsrike?' Herren svarte: 'Den skriftlærde som ikke får nok av kunnskap, og som samler folks kunnskap med sin kunnskap.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er mest ærerik?' Herren svarte: 'Den som når han får overtaket, så tilgir han.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er rikest?' Herren svarte: 'Den som er tilfreds med det han får.' Moses spurte: 'Hvem av Dine tjenere er fattigst?' Herren svarte: 'Den som besitter det mangelfulle.'» Guds sendebud sa: «Å være rik vil ikke si å fysisk være rik, men det er å være rik åndelig. Når Gud bestemmer Seg for å være god mot en tjener, skaper Han åndelig rikdom i ham, men fyller også hans hjerte med gudsfrykt. Når Gud bestemmer seg for at det onde skal ramme en tjener, får Han fattigdom til å sitte fast i hans øyne.¹»^{II}

^I Han blir aldri tilfreds og begjærer mer hele tiden, fattigdomsfølelsen forlater ikke hans indre.

^{II} Moḥammad ibn Ḥibbān al-Bostī, *Ṣaḥīḥ Ibn Ḥibbān*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Mo’assasah ar-Risālah, 1988), 14:100-101#6217, al-Arnā’ōṭ: akseptabel beretterkjede.

Det er foretrukket å ihukomme Gud i en tilstand av renhet

Beretning 28

عَنْ مُهَاجِرِ بْنِ قُنْفُذٍ، أَنَّهُ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَبُولُ، فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيْهِ حَتَّى تَوَضَّأَ، ثُمَّ اعْتَذَرَ، فَقَالَ: «إِنِّي كَرِهْتُ أَنْ أَدْكُرَ اللَّهَ إِلَّا عَلَى طَهْرٍ، أَوْ، قَالَ: عَلَى طَهَارَةٍ.»

Det berettes etter vår mester Mohājir ibn Qonfoz رحمته الله at han kom til profeten صلى الله عليه وسلم mens profeten صلى الله عليه وسلم drev og tisset. Han framsa ferdshilsenen, men profeten صلى الله عليه وسلم svarte ham ikke før profeten صلى الله عليه وسلم hadde utført den rituelle renselsen. Etter det beklaget profeten صلى الله عليه وسلم og sa: «Sannelig, jeg misliker å nevne Gud uten å være i renhetstilstand.»¹

Moskeene er for at man skal ihukomme Gud der

Beretning 29

حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ أَبِي طَلْحَةَ، حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ - وَهُوَ عَمُّ إِسْحَاقَ - قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ فِي الْمَسْجِدِ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. إِذْ جَاءَ أَعْرَابِيٌّ فَقَامَ يَبُولُ فِي الْمَسْجِدِ، فَقَالَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَهْ مَهْ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تُزِرُّمُوهُ دَعْوُهُ.» فَتَرَكُوهُ حَتَّى بَالَ، ثُمَّ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَعَاهُ فَقَالَ لَهُ: «إِنَّ هَذِهِ الْمَسَاجِدَ لَا تَصْلُحُ لِشَيْءٍ مِنْ هَذَا الْبَوْلِ، وَلَا الْقَدَرِ إِنَّمَا هِيَ لِذِكْرِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَالصَّلَاةِ

¹ Al-Bostī, *Ṣaḥīḥ Ibn Hibbān*, 3:86#806, al-Arnā'ōṭ: autentisk beretterkjede.

وَقَرَأَةِ الْقُرْآنِ. «أَوْ كَمَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: فَأَمَرَ رَجُلًا
مِنَ الْقَوْمِ فَجَاءَ بِدَلْوٍ مِنْ مَاءٍ فَشَنَّهُ عَلَيْهِ.

Ishāq ibn Abī Ṭalḥah gjenga: «Anas ibn Mālik berettet for meg – han var Ishāqs onkel: 'En gang da vi var i moskeen sammen med Guds sendebud ﷺ, kom det en beduin. Han reiste seg opp og tisset i moskeen. Guds sendebuds ﷺ følgesvenner sa: «Hold opp, hold opp!»' Anas ibn Mālik sa videre: 'Guds sendebud ﷺ sa: «Ikke avbryt ham, la ham være!» De lot ham være til han var ferdig med å tisse. Etter det ropte Guds sendebud ﷺ på ham og sa: «Sannelig, disse moskeene er ikke for å tisse i og heller ikke for noe annen urenhet. De er bare for å ihukomme Gud den Allmektige og Allmajestetiske, tidebønn og koranresitasjon.» Eller slik som Guds sendebud ﷺ sa.' Anas ibn Mālik fortsatte: 'Guds sendebud ﷺ befalte en mann fra folket, så han kom med en bøtte vann og helte det over det.»¹

Hvis man oppriktig ihukommer Gud, sletter det ens synder

Beretning 30

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا مِنْ قَوْمٍ
اجْتَمَعُوا يَذْكُرُونَ اللَّهَ، لَا يُرِيدُونَ بِذَلِكَ إِلَّا وَجْهَهُ، إِلَّا نَادَاهُمْ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ:
أَنْ قُومُوا مَغْفُورًا لَكُمْ، فَذُ بَدَلْتُ سَيِّئَاتِكُمْ حَسَنَاتٍ.»

Det berettes etter Anas ibn Mālik ﷺ, etter Guds sendebud ﷺ: «Når folk samler seg for å ihukomme Gud, og de gjør det bare for Guds glede, roper en utroper fra himmelen: 'Reis dere, dere er blitt tilgitt! Sannelig, deres synder har

¹ An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, 1:236#285.

blitt gjort om til gode handlinger.»^I

De som får folk til å komme i hu Gud, er de beste

Beretning 31

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ يَزِيدَ، أَنَّهَا سَمِعَتْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَلَا أَنْتُمْ خِيَارُكُمْ؟» قَالُوا: بَلَى، يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «خِيَارُكُمْ الَّذِينَ إِذَا رُؤُوا، ذُكِرَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ.»

Det berettes etter vår frue Asmā' bint Yazīd رضي الله عنها at hun hørte Guds sendebud ﷺ si: «Skal jeg ikke opplyse dere om de beste av dere?» Folk sa: «Jo, kjære Guds sendebud!» Guds sendebud ﷺ sa: «De beste av dere er de som når en ser dem, får det en til å ihukomme Gud.»^{II}

Profeten Moḥammad ﷺ ba til Gud om å få være den som kommer Ham i hu

Beretning 32

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدْعُو: «رَبِّ أَعِنِّي وَلَا تُعِنِّ عَلَيَّ وَانصُرْنِي وَلَا تَنْصُرْ عَلَيَّ وَامْكُرْ لِي وَلَا تَمْكُرْ عَلَيَّ وَاهْدِنِي وَيَسِّرْ هُدَايَ إِلَيَّ وَانصُرْنِي عَلَى مَنْ بَعَى عَلَيَّ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي لَكَ شَاكِرًا لَكَ ذَاكِرًا لَكَ رَاهِبًا لَكَ مِطْوَاعًا إِلَيْكَ مُخْبِتًا أَوْ مُنِيبًا رَبِّ تَقَبَّلْ تَوْبَتِي وَاغْسِلْ حَوْبَتِي وَأَجِبْ دَعْوَتِي وَتَبِّتْ حُجَّتِي وَاهْدِ قَلْبِي وَسَدِّدْ لِسَانِي وَاسْلُلْ سَخِيمَةَ قَلْبِي.»

^I Ash-Shaybānī, *Mosnad al-Imām Aḥmad ibn Ḥanbal*, 19:437#12453, al-Arnā'ōt: autentisk basert på bekreftede overleveringer.

^{II} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 5:235–236#4119, al-Arnā'ōt: akseptabel basert på støttende beretninger.

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Abbās ؓ: «Profeten ﷺ pleide å be om følgende: 'Min Herre, hjelp meg, og gi ikke hjelp imot meg. Gi meg seier og ikke seier imot meg. Legg plan til fordel for meg, og ikke planlegg imot meg. Rettled meg og gjør rettledningen lett for meg. Gi meg seier over den som er urettferdig mot meg. Gud, gjør meg til den som er Deg takknemlig, den som ihukommer Deg, den som frykter Deg, den som er hengiven i å være Deg lydig, den som er ydmyk overfor Deg, og den som er vendt om i anger mot Deg. Min Herre, godta min anger, rens bort mine synder, bønnhør min skuddbønn, bekreft mitt bevis, rettled mitt hjerte, hold min tunge fast ved sannheten, og driv ut det urene i mitt hjerte.'»^I

Jordelivets verdi uten Guds ihukommelse og kunnskap

Beretning 33

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ ضَمْرَةَ السَّلُولِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَقُولُ: «الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ، مَلْعُونٌ مَا فِيهَا، إِلَّا ذِكْرَ اللَّهِ وَمَا وَالَاهُ، أَوْ عَالِمًا أَوْ مُتَعَلِّمًا.»

Det gjengis etter ‘Abdollāh ibn Ḍamrah as-Salōlī: «Abō Horayrah berettet for oss: 'Jeg hørte Guds sendebud ﷺ si: «Verden er forbannet, og forbannet er alt som er i den, men ikke Guds ihukommelse, det som er knyttet til det, en skriftlærd og en som søker kunnskap.»»^{II}

^I As-Sijistānī. *Sonan Abī Dāwōd*, 2:622#1510, al-Arnā’ōṭ: autentisk beretterkjede.

^{II} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah*, 5:231#4112, al-Arnā’ōṭ: akseptabel.

Å være den som ihukommer Gud i den siste delen av natten

Beretning 34

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ عَبْسَةَ قَالَ: أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ نَازِلٌ بَعْكَاطَ، فَذَكَرَ الْحَدِيثَ، وَقَالَ: فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ فَهَلْ مِنْ دَعْوَةٍ أَقْرَبُ مِنْ أُخْرَى، أَوْ سَاعَةٍ؟ قَالَ: «نَعَمْ، إِنَّ أَقْرَبَ مَا يَكُونُ الرَّبُّ مِنَ الْعَبْدِ جَوْفَ اللَّيْلِ الْآخِرِ، فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ بِمَنْ يَذْكُرُ اللَّهَ فِي تِلْكَ السَّاعَةِ فَكُنْ.»

Det berettes etter vår mester Abō Omāmah al-Bāhiliؓ: «‘Amr ibn ‘Anbasah berettet: 'Jeg gikk til Guds sendebud ﷺ den gang Guds sendebud ﷺ hadde slått leir ved ‘Okāz,’ så nevnte han beretningen: 'Jeg spurte: «Kjære Guds sendebud, finnes det en skuddbønn eller et tidspunkt som står nærmere Gud enn andre?» Guds sendebud ﷺ sa: «Ja! Sannelig, under den siste delen av natten er Gud nærmest tjeneren, derfor, hvis du makter å være av dem som ihukommer Gud under den tiden, bør du være det!»»¹

Beretning 35

عَنِ الطُّفَيْلِ بْنِ أَبِي بِنِ كَعْبٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا ذَهَبَ ثُلُثَا اللَّيْلِ قَامَ فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا اللَّهَ اذْكُرُوا اللَّهَ جَاءَتِ الرَّاحِفَةُ تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ جَاءَ الْمَوْتُ بِمَا فِيهِ جَاءَ الْمَوْتُ بِمَا فِيهِ.» قَالَ

¹ Moḥammad ibn Ishāq ibn Khozaymah an-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Ibn Khozaymah*, red. av Moḥammad Moṣṭafā al-A‘zamī (Beirut: Al-Maktab al-Islāmī, 2003), 1:568#1147, al-A‘zamī: autentisk beretterkjede.

أَبِيٌّ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي أَكْثَرُ الصَّلَاةِ عَلَيْكَ فَكَمْ أَجْعَلُ لَكَ مِنْ صَلَاتِي؟
فَقَالَ: «مَا شِئْتَ». قَالَ: قُلْتُ: الرَّبُّعُ، قَالَ: «مَا شِئْتَ فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ
لَكَ». قُلْتُ: النِّصْفُ، قَالَ: «مَا شِئْتَ، فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ». قَالَ:
قُلْتُ: فَالثُّلُثَيْنِ، قَالَ: «مَا شِئْتَ، فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ». قُلْتُ: أَجْعَلُ لَكَ
صَلَاتِي كُلَّهَا قَالَ: «إِذَا تُكْفَى هَمَّكَ، وَيُغْفَرَ لَكَ ذَنْبُكَ.»

Det gjengis etter at-Ṭofayl ibn Obayy ibn Ka‘b, etter hans far (Obayy ibn Ka‘b رضي الله عنه): «Etter at en tredjedel av natten hadde passert, sto Guds sendebud ﷺ opp og sa: 'Dere folk, kom Gud i hu, kom Gud i hu! Det som skal ryste heftig og bli etterfulgt av et jordskjelv til, har kommet. Døden kommer med det som er i den, døden kommer med det som er i den.' Obayy sa: 'Jeg sa: «Kjære Guds sendebud! Sannelig, jeg sender rikelig med velsignelser over Dem, hvor mye bør jeg gjøre det over Dem av de velsignelser som jeg sender?» Guds sendebud ﷺ sa: «Slik som du vil.»' Obayy sa: 'Jeg spurte: «En fjerdedel?» Guds sendebud sa: «Slik som du vil, men hvis du gjør mer enn det, vil det være bedre for deg.» Jeg spurte: «Halvparten?» Guds sendebud ﷺ sa: «Slik som du vil, men hvis du gjør mer enn det, vil det være bedre for deg.»' Obayy sa: 'Jeg spurte: «To tredjedeler?» Guds sendebud ﷺ sa: «Slik som du vil, men hvis du gjør mer enn det, vil det være bedre for deg.» Jeg sa: «Jeg skal vie alle velsignelsene jeg sender til Dem!» Guds sendebud ﷺ sa: «Da vil det befri deg fra dine bekymringer, og dine synder vil bli tilgitt.»»¹

¹ At-Tirmiḏī, *Sonan at-Tirmiḏī*, 4:448–449#2625, al-Arnā’ōṭ: akseptabel.

Den mest overlegne rikdommen

Beretning 36

عَنْ ثَوْبَانَ، قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ {وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ} قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي بَعْضِ أَصْفَارِهِ، فَقَالَ بَعْضُ أَصْحَابِهِ: أُنْزِلَتْ فِي الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ، لَوْ عَلِمْنَا أَيُّ الْمَالِ خَيْرٌ فَتَتَّخِذُهُ؟ فَقَالَ: «أَفْضَلُهُ لِسَانٌ ذَاكِرٌ، وَقَلْبٌ شَاكِرٌ، وَزَوْجَةٌ مُؤْمِنَةٌ تُعِينُهُ عَلَى إِيْمَانِهِ.»

Det berettes etter vår mester Thaubān رضي الله عنه: «Da verset 'Og de som samler sammen skatter av gull og sølv, ...'¹ ble åpenbart, var vi sammen med profeten ﷺ på en av profetens ﷺ reiser, så sa noen av profetens ﷺ følgesvenner: 'Verset har blitt åpenbart om gull og sølv, om vi bare visste hvilken rikdom som er best, ville vi ha samlet det.' Profeten ﷺ sa: 'Den mest overlegne rikdommen er tungen som ihukommer Gud, et takknemlig hjerte og en troende hustru som hjelper sin ektemann i troen.'^{II}

Den mest overlegne troen

Beretning 37

عَنْ مُعَاذٍ أَنَّهُ سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَفْضَلِ الْإِيْمَانِ قَالَ: «أَنْ تُحِبَّ لِلَّهِ، وَتُبْغِضَ لِلَّهِ، وَتُعْمَلَ لِسَانَكَ فِي ذِكْرِ اللَّهِ.» قَالَ: وَمَاذَا يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «وَأَنْ تُحِبَّ لِلنَّاسِ مَا تُحِبُّ لِنَفْسِكَ، وَتَكْرَهُ لَهُمْ مَا تَكْرَهُ لِنَفْسِكَ، وَأَنْ تَقُولَ خَيْرًا أَوْ تَصْمُتَ.»

¹ Koranen, 9:34.

^{II} At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 5:326#3351, al-Arnā'ot: akseptabel basert på bekreftede overleveringer.

Det berettes etter vår mester Mo‘āz عليه السلام at han spurte profeten ﷺ om den mest overlegne troen. Profeten ﷺ svarte: «Det er at du elsker for Guds skyld og hater for Guds skyld, og at din tunge stadig anstrenger seg med å ihukomme Gud.» Han fortsatte å spørre: «Hva mer, kjære Guds sendebud?» Profeten ﷺ sa: «Det at du liker for folk, det som du liker for deg selv, og misliker for dem det du misliker for deg selv, og at du sier det som er godt, eller forblir stille.»^I

Guds ihukommelse holder Satan unna hjertet

Beretning 38

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: «مَا مِنْ مُؤَلَّدٍ إِلَّا عَلَى قَلْبِهِ الْوَسْوَاسُ، فَإِنْ ذَكَرَ اللَّهَ خَسَنَ، وَإِنْ غَفَلَ وَسَّوَسَ.»

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Abbās عليه السلام: «Hos hvert eneste menneske som blir født, befinner det seg en djevel festet til hans hjerte for å inngi fristelser, men hvis den personen kommer Gud i hu, trekker djevelen seg bort, og hvis den personen er likegyldig, fortsetter djevelen å inngi fristelser.»^{II}

^I Ash-Shaybānī, *Mosnad al-Imām Aḥmad ibn Ḥanbal*, 36:445#22132, al-Arnā’ōṭ: autentisk basert på bekreftede overleveringer.

^{II} Al-Ḥākim an-Nīsābūrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-Ṣaḥīḥayn*, 2:590#3991, ‘Aṭā: Az-Zāhabī bekreftet at beretningen er autentisk basert på al-Bokhārīs og Moslims krav.

Guds ihukommelse og gode handlinger løsner Satans onde knuter

Beretning 39

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يَعْقِدُ الشَّيْطَانُ عَلَى قَافِيَةِ رَأْسِ أَحَدِكُمْ إِذَا هُوَ نَامَ ثَلَاثَ عُقَدٍ يَضْرِبُ كُلَّ عُقْدَةٍ عَلَيْكَ لَيْلٌ طَوِيلٌ، فَارْقُدْ فَإِنْ اسْتَيْقَظَ فَذَكَرَ اللَّهَ، انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنْ تَوَضَّأَ انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنْ صَلَّى انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَأَصْبَحَ نَشِيطًا طَيِّبَ النَّفْسِ وَإِلَّا أَصْبَحَ خَبِيثَ النَّفْسِ كَسَلَانَ.»

Det berettes etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه at Guds sendebud صلى الله عليه وسلم sa: «Satan fester tre knuter på bakhodet deres når dere sover. For hver knute slår han beroligende og sier: 'Natten er lang, bli sovende.' Men når en person våkner og kommer Gud i hu, løsner en knute. Hvis han utfører den rituelle renselsen, løsner enda en knute. Hvis han forretter tidebønnen, løsner den siste knuten. Slik våkner han til å være aktiv med et godt hjerte, men hvis han ikke gjør slik, våkner han til å være lat med et ondt hjerte.»¹

Timens katastrofe vil ikke ramme de troende som ihukommer Gud

Beretning 40

عَنْ أَنَسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ عَلَى أَحَدٍ يَقُولُ: اللَّهُ، اللَّهُ.»

Det berettes etter vår mester Anas رضي الله عنه: «Guds sendebud صلى الله عليه وسلم

¹ Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 2:52#1142.

40 beretninger om å ihukomme Gud

sa: 'Timen vil ikke komme over en som sier: 'Gud, Gud!''¹

¹ An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim*, 1:131#148.

Litteraturliste

- Al-Bokhārī, Moḥammad ibn Ismāʿīl. *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*.
Redigert av Moḥammad Zohayr ibn Nāṣir an-Nāṣir. 9 bd. Beirut: Dār ʿauq an-Najāh, 2001.
- Al-Bostī, Moḥammad ibn Ḥibbān. *Ṣaḥīḥ Ibn Ḥibbān*.
Redigert av Shoʿayb ibn Moḥarrām al-Arnāʾōṭ. 18 bd. Beirut: Moʿassasah ar-Risālah, 1988.
- Al-Ḥākim an-Nīsābōrī, Moḥammad ibn ʿAbdillāh. *Al-Mostadrak ʿalā aṣ-Ṣaḥīḥayn*. Redigert av Moṣṭafā ʿAbd al-Qādir ʿAṭā. 5 bd. Beirut: Dār al-Kotob al-ʿIlmiyyah, 2002.
- Al-Ifriqī, Moḥammad ibn Mokarrām ibn Manzōr. *Lisān al-ʿArab*. 15 bd. Beirut: Dār Ṣādir, 1993.
- Al-Iṣfahānī, al-Ḥosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib. *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qorʾān*. Beirut: Dār al-Qalam, 1991.
- Al-Jauziyyah, Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim. *Madārij as-Sālikīn*. 2. utg. 2 bd. Beirut: Dār al-Kitāb al-ʿArabī, 1996.
- Al-Maẓharī, Moḥammad Thanāʾ-ʾollāh. *At-Taḥfīr al-Maẓharī*. 10 bd. Karachi: Maktabah rashīdiyyah, 1991.
- Al-Monzirī, ʿAbd al-ʿAzīm. *At-Targhīb wat-Tarhīb*.

Redigert av Ibrāhīm Shams ad-Dīn. 4 bd. Beirut: Dār al-Kotob al-‘Ilmiyyah, 1996.

Al-Qazwīnī, Moḥammad ibn Yazīd. *Sonan Ibn Mājah*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 5 bd. Beirut: Dār ar-Risālah al-‘Ālamiyyah, 2009.

Al-Qorṭobī, Moḥammad ibn Aḥmad. *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*. 2. utg. 20 bd. Kairo: Dār al-Kotob al-Miṣriyyah, 1964.

An-Nawawī, Yaḥyā ibn Sharaf. *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 2. utg. 18 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-Torāth al-‘Arabī, 1972.

An-Nīsābōrī, Moslim ibn al-Ḥajjāj. *Ṣaḥīḥ Moslim*. Redigert av Moḥammad Fo’ād ‘Abd al-Bāqī. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-Torāth al-‘Arabī, uten dato.

Ar-Rāzī, Moḥammad ibn ‘Omar. *At-Taḥfīr al-Kabīr*. 3. utg. 32 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-Torāth al-‘Arabī, 1999.

Ash-Shaybānī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal. *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 45 bd. Beirut: Mo’assasah ar-Risālah, 2001.

As-Sijistānī, Solaymān ibn al-Ash‘ath. *Sonan Abī Dāwūd*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 7 bd. Beirut: Dār ar-Risālah al-‘Ālamiyyah, 2009.

- At-Tirmizī, Moḥammad ibn ʿIsá. *Sonan at-Tirmizī*. Redigert av Shoʻayb ibn Moḥarram al-Arnāʾōṭ. 6 bd. Beirut: Dār ar-Risālah al-ʿĀlamiyyah, 2009.
- Ibn Kathīr ad-Dimashqī, Ismāʿīl ibn ʿOmar. *Tafsīr al-Qorʾān al-ʿAzīm*. 2. utg. 8 bd. Riyadh: Dār ṭaybah lin-Nashr wat-Tauzīʿ, 1999.
- Ibn Khozaymah an-Nīsābōrī, Moḥammad ibn Ishāq. *Ṣaḥīḥ Ibn Khozaymah*. Redigert av Moḥammad Moṣṭafá al-Aʿzamī. 4 bd. Beirut: Al-Maktab al-Islāmī, 2003.
- Maʿlōf, Louis. *Al-Monjid*. Lahore: Khazīnah ʿilm o adab, 1996.
- Ṭanṭāwī, Moḥammad Sayyid. *At-Tafsīr al-Wasīṭ lil-Qorʾān al-Karīm*. 15 bd. Kairo: Dār naḥḍah Miṣr liṭ-Ṭibāʿah wan-Nashr wat-Tauzīʿ, 1997.

